

DRIVING DOWN MEMORY LANE

DE NOSTALGIE OP SCHAAL
VAN MICHAEL PAUL SMITH

WELKE OUDERE JONGERE HEEFT ER VROEGER GEEN DINKY TOYS VERZAMELD? UITZONDERLIJKER IS HET ALS IEMAND DIE LIEFDE VOOR MINI-KLASSIEKERS BLIJFT BELIJDEN OP VOLWASSEN LEEFTIJD. ZOALS FOTOGRAAF MICHAEL PAUL SMITH, DIE MET ZIJN SFEERVOLLE SCHAALMODELLEN DE WERELD VAN ZIJN JEUGD HERSCHEPT.

TEKST HANS AREND DE WIT

ALS IK TERUGKIJK op mijn jeugd, zie ik mezelf als straatjongen die fantaseert dat hij een vedette is in de Tour de France als hij om het blok racet, en hardop droomt welk merk auto hij later gaat rijden. Net na de oorlog stond er een vooroorlogse zwarte Terraplane bij ons in de straat en een donkerrode Oldsmobile, later kwam daar een Ford Fairlane bij, en een weeklang was er een sprookjesachtige witte Mercury uit Venezuela van familie van de buren. Als het regende speelde ik met mijn auto's, vooral met mijn groene Austin A40, 1/43, een Dinky Toy. Die Austin was een rijk bezit, want die Dinkies waren duur. Later bouwde ik plastic schaalmodellen als afleiding van mijn drukke werk als artdirector in de reclame, schaal 1 op 24. De auto's stonden dicht bij mijn bed. In de stilte van de nacht gebeurde het wel eens dat met een klein tikje, een soort miniatuurklap, een koplamp of een bumper van de auto viel omdat >

de lijm was uitgedroogd. Toen bleek dat daar geen redden aan was, heb ik mijn aandacht gericht op kant-en-klare diecast metalen auto's, uiteraard schaal 1 op 24. Kortom, ik bleef dromen.

_COMPLETE FILMSETS

Een vriend in Canada die weet van mijn buitengewone belangstelling voor auto's, en in het bijzonder voor legendarische auto's op schaal, maakte mij attent op een fotograaf die mij wel zou interesseren. Ik zou hem vinden op de website ManOnTheMove.com: de Amerikaan Michael Paul Smith. Deze Michael bleek verder te zijn met schaalmodellen dan ik ooit van mezelf had kunnen voorstellen. Hij verzamelt schaalmodellen van Amerikanen uit de bouwjaren 50 en 60 (1:24) en bouwt complete maquettes, diorama's als filmsets, om de miniatuurauto's levensecht en realistisch in hun tijd te plaatsen en ze vervolgens te fotograferen.

Ook Smith is een voormalig reclameman. Hij vertelt: "In 1984, toen ik 34 was, hield ik op met werken als artdirector in de reclame, die toen trouwens ook in een dip zat, en ik begon maquettes te bouwen voor architecten. Daarbij kwam mijn ervaring in het werken op schaal enorm van pas. Toen het in de bouw-

wereld ook niet meezat, lukte het me om te switchen naar het maken van displays voor musea. Dat was eigenlijk heel interessant, ook vanwege de studie van stijlen en accessoires die daarbij kwam kijken. Intussen had ik de laatste twintig jaar een lange rij auto-tjes verzameld, van Danbury en Franklin Mint, die op planken naast elkaar een nogal statisch display vormden. Dat bracht me ertoe om te gaan denken om ze in een architectonische omgeving te plaatsen uit die tijd en op dezelfde schaal."

"Ik heb oude foto's bekeken om me te oriënteren op bouwstijlen, details en belettering die typisch waren voor die tijd, maar die nu grotendeels verdwenen zijn. Vervuld van al die beelden heb ik gezocht naar wat ik wilde laten zien, bijvoorbeeld een nachtsceene, een mise-en-scène met sneeuw, of een regenachtige dag. Naarmate ik meer ervaring kreeg, werd ik inventiever. Ik begon te werken met stof en soda, en om een vanzelfsprekend realisme te bereiken, houdt de laatste tijd modder me nogal bezig."

_STADSGEZICHT

"Eerst bouwde ik op een tafel een scène op. Die bekeek ik met een fotografisch oog, vanuit alle invalshoeken. Daarna ging ik in de >

"IK WILDE MIJN AUTO'S IN EEN ARCHITECTONISCHE OMGEVING PLAATSEN"

“DE KJKERS MOETEN MET HUN EIGEN FANTASIE DE SCÈNES BEZIELEN”

stad op zoek naar een geschikte achtergrond. Dat is nog niet zo makkelijk, met overal die nieuwbouw en nergens voldoende onbelemmerd uitzicht. Tot ik een maquette op de juiste schaal vond die ik heb opgeknaapt, om er daarna een interieur in te bouwen. Daarbij was het belangrijk dat de detaillering net zo scherp was als die van de diecast auto's, daar heb ik veel tijd aan besteed. Toen ik daar tevreden mee was, heb ik er een paar auto's voor gezet en foto's gemaakt. Dat was een triomfantelijk moment. Vanaf dat moment ben ik meer panden gaan ontwerpen en bouwen. Ik heb er nu vijftien, een heel stadje."

_VINTAGE FOTO'S

"Ik werk niet met een technische camera, zoals iedereen denkt, maar met een 6MP Sony. Met meer dan 6MP komen er teveel pixels binnen, en dus te veel detail. Ik had een 3MP-camera met een lens die objectief gezien niet goed was, maar die wel mooie vintage foto's maakte. Oude lenzen maken vaak troebele beelden zoals we die kennen van oude foto's. Dat heeft het effect van een emotionele distantie en een mysterie waardoor je de details kunt invullen met je eigen herinneringen. Daarom wil ik ook geen

mensen in mijn foto's laten zien, omdat ik de kijkers zelf met hun eigen fantasie de scènes wil laten bezielen. In de tijd dat ik maquettes bouwde, heb ik geleerd dat als je iets niet perfect voor elkaar kunt krijgen, je het beter helemaal niet kunt doen. Je kunt altijd beter iets visueel suggereren dan geforceerd de details zelf in te vullen. Het wonderlijke is dat je brein die zelf wel voor je invult. Als je mijn foto's nauwlettend bekijkt, zul je zien dat de deuren geen scharnieren hebben, er geen regenpijpen zijn, en dat de metalen balken geen klinknagels hebben, en toch lijken de foto's rijk aan details te zijn. Het is wel gebeurd dat ik ergens op de achtergrond een gebouw wilde hebben, en toen een vel papier met steentjes op een doos heb geplakt. Dat was voldoende", zegt Smith.

_ELGIN PARK

Als jongen droomde ik zelf vaak dat ik in zo'n Amerikaans stadje zou wonen als ik op foto's had gezien in de *Saturday Evening Post*, de *Look* en *Life*. Zo'n archetypisch stadje heeft Michael Paul Smith ook geschapen: Elgin Park. Michael: "Je zult Elgin Park nergens vinden, het is een imaginair industriestadje in Pennsylvania, waar het laatste kalenderblad een maand laat zien van ergens in 1962. >

“DIE AUTO’S
VERTEGENWOORDIGEN
VOOR MIJ MIJN
OPTIMISME VAN DIE TIJD”

Toch is er sprake van een enorm internet-verkeer in Elgin Park, nadat links naar mijn Flickr-pagina's zich dit jaar viraal hebben verspreid. Daarna zijn er ruim twintig miljoen bezoeken geteld. Per dag krijg ik rond de 1200 e-mails.”

Voor de fotograaf Smith zijn de schaalmodellen niet slechts *toys for boys*. “Ik ben

ze gaan zien als iconen uit een periode in mijn leven waarin ik de wereld ontdekte. Die auto's vertegenwoordigen voor mij mijn optimisme van die tijd, de doelen die ik wilde bereiken en de wegen waarlangs ik daar wilde komen, de mensen die ik kende en die belangrijk waren in mijn leven, en al die herinneringen aan mijn toekomstdromen. Dat is >

wat de auto's, de gebouwen en de huizen voor mij verbeelden, dat is waar mijn foto's over gaan."

Op de Flickr-website van Michael Paul Smith staat een grote collectie foto's:
www.flickr.com/photos/24796741@N05/sets

Via zijn website kunnen oudere jongens prints bestellen bij Smugmug:
elginpark.smugmug.com/Street-Scenes/Elgin-Park/11485172_CSGgR#809002693_VNe7n ■

